

Curtea de Apel Ploiești
Decizii Relevante
Trimestrul I 2019

Întocmit
Grefier Statistician,
Elena Costache

Cuprins

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

- Măsură asiguratorie. Lipsă bunuri inculpat.
- Neîndeplinirea condițiilor de existență a infracțiunii continuate - art. 35 alin.1 C.p.
- Nedovedirea cazului de revizuire prevăzut de art. 453 alin. 1 lit. a. Cod proc.pen.

Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal

- Taxă de poluare
- Compensare lunară a chiriei pentru o locuință închiriată angajat penitenciar
- Contract de delegare prin concesiune a serviciului public de gestionare a câinilor fără stăpân
- Taxe judiciare
- Obligații fiscale stabilite prin decizia Administrației Județene a Finanțelor Publice
- Încetare de drept raport serviciu pe perioadă determinată

Decizii Relevante

Trimestrul I 2019

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

[1] Măsură asiguratorie. Lipsă bunuri inculpat.

Index tematic: Cod procedură penală

Legislație relevantă:

- art.11 din Legea nr.241/2005
- decizia nr.19/16.10.2017 (RIL) pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție
- art.249 alin.7 Cod procedură penală

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit deciziei nr.19/16.10.2017 pronunțată de Completul competent să judece recursul în interesul legii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci când se instituie măsuri asigurătorii în procesul penal nu este necesar să se indice sau să se dovedească ori să se individualizeze bunurile asupra cărora se înființează măsura asiguratorie, astfel că, în conformitate cu dispozițiile art.249 alin.7 Cod procedură penală, instituirea de măsuri asigurătorii este obligatorie, instanța de judecată sau organul de urmărire penală fiind ținut să le dispună, chiar și în situația în care se învederează că persoana cu privire la care se pune în discuție luarea măsurii nu are, la data instituirii măsurii, bunuri în proprietate.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția Penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr.165 din 21 februarie 2019*

Prin sentința penală nr.406 din data de 8 noiembrie 2018 Tribunalul P, în baza art.9 al.1 lit.b din Legea nr.241/2005, cu aplicarea art.35 alin.1 Cod penal și art.396 al.10 Cod procedură penală, a condamnat inculpata XX la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare, pentru comiterea infracțiunii de evaziune fiscală, faptă din perioada 01.03.2014-07.04.2014

În baza art.91 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării sub supraveghere a pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare, aplicată inculpatei, pentru un termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform art.92 Cod penal.

Conform art.93 al.1 Cod penal, art.93 al. 2 lit. b Cod penal și art.93 alin.3 Cod penal inculpata a fost obligată să respecte, pe durata termenului de supraveghere, mai multe obligații.

În baza art. 91 alin. 4 Cod penal, s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere în cazul nerespectării cu rea credință a măsurilor de supraveghere sau a săvârșirii unei noi infracțiuni pe parcursul termenului de supraveghere.

În baza art. 66 alin.1 lit. a, b, g Cod penal, s-a interzis inculpatei, ca pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și a dreptului de a ocupa funcția de administrator societate comercială, pe o perioadă de 1 an de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe.

S-a stabilit ca pedeapsă accesorie, interzicerea exercitării drepturilor prev. de art.66 alin.1 lit. a,b,g Cod penal, a dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat și a dreptului de a ocupa funcția de administrator societate comercială, pedeapsă care a fost suspendată sub supraveghere în condițiile aplicării față de inculpată a dispozițiilor art. 91 și urm. Cod penal.

În baza art.19 Cod procedură penală rap. la art.397 Cod procedură penală și cu aplic. art.1349 Cod civil, s-a admis în parte acțiunea civilă formulată în cauză de către DGRFPP și a fost obligată inculpata, la plata sumei de 13.250 lei (2000 lei au fost achitați în faza de u.p.) către aceasta, la care se adaugă majorări și penalități de întârziere calculate conform codului de procedură fiscală până la achitarea integrală a prejudiciului.

S-a luat act că nu au fost dispuse măsuri asigurătorii, în cauză.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că prin rechizitoriul nr. .../P/2018 s-a dispus trimiterea în judecata a inculpatei, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, prev. de art.9 alin.1 lit.b din Legea nr.241/2005, cu aplic. art.35 alin.1 Cod penal, constând în aceea că, în calitate de administrator statutar al SC PFI SRL în baza unei rezoluții infracționale unice, în perioada 01.03.2014 – 07.04.2014, nu a înregistrat în evidența contabilă veniturile obținute din activitatea de comercializare de produse piscicole în valoare totală de 38.124,63 lei, achiziționate de la SC PI SRL.

La termenul de judecată din 31.10.2018 cu procedura legal îndeplinită, inculpata asistată de apărător, a solicitat ca judecata să aibă loc potrivit procedurii simplificate, recunoscând în totalitate faptele astfel cum au fost descrise în actul de sesizare și precizând că are cunoștință de probele administrate în faza urmăririi penale, probe pe care și le însușește și nu dorește administrarea altor probe. Inculpata a mai precizat că regretă cele întâmplate și consideră că prejudiciul este mare față de posibilitățile sale materiale dar, în timp, este de acord să achite prejudiciul. A declarat că este de acord să presteze muncă neremunerată în folosul comunității în cazul în care instanța se orientează spre o pedeapsă neprivativă de libertate.

În raport de probatoriile administrate în faza de urmărire penală, instanța de fond a reținut vinovăția inculpatei, apreciind că sunt îndeplinite condițiile prev. de art.396 alin.2 Cod procedură penală. În baza art.163 Cod procedură penală, a luat act că nu au fost dispuse măsuri asigurătorii, nefiind identificate bunuri imobile, iar în baza art.13 din Legea nr.241/2005, a dispus a se comunica Oficiului Național al Registrului Comerțului o copie a dispozitivului hotărârii judecătorești definitive, pentru a se face mențiunile corespunzătoare în registrul comerțului.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul P, cu motivarea că în cauză se impunea a fi luate măsurile asigurătorii față de inculpată, raportat la dispozițiile art.11 din Legea 241/2005, care prevăd obligativitatea măsurilor asigurătorii, și la decizia nr.19/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit căreia pentru luarea măsurilor asigurătorii nu este necesar să se dovedească sau să se individualizeze bunurile.

Curtea, examinând hotărârea apelată pe baza actelor și lucrărilor dosarului, potrivit dispozițiilor art.420 alin.8 Cod procedură penală, în raport de criticile invocate de apelant, a apreciat că apelul este fondat, reținând că situația de fapt a fost stabilită în mod corect de instanța de fond pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, că probele nu au fost contestate de inculpată,

aceasta arătând cu ocazia audierii de la termenul de judecată din 31.10.2018 că solicită ca judecata să aibă loc potrivit procedurii simplificate, recunoscând în totalitate faptele descrise în actul de sesizare și precizând că are cunoștință de probele administrate în faza urmăririi penale, pe care și le însușește și nu mai dorește administrarea altor probe.

Curtea a mai reținut că hotărârea apelată a fost criticată numai sub aspectul neluării măsurilor asigurătorii și, în acest sens, potrivit dispozițiilor art.11 din Legea 241/2005, în cazul în care s-a săvârșit o infracțiune prevăzută de aceeași lege, între care se regăsește și infracțiunea prevăzută de dispozițiile art.9 alin.1 lit.b, pentru care a fost trimisă în judecată inculpata, luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie.

De asemenea, potrivit deciziei nr.19/16.10.2017 pronunțată de Completul competent să judece recursul în interesul legii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci când se instituie măsuri asigurătorii în procesul penal nu este necesar să se indice sau să se dovedească ori să se individualizeze bunurile asupra cărora se înființează măsura asiguratorie.

În motivarea aceleiași decizii se arată că, fie potrivit legilor speciale, fie în conformitate cu dispozițiile art.249 alin.7 Cod procedură penală, instituirea de măsuri asigurătorii este obligatorie, instanța de judecată sau organul de urmărire penală este ținut să le dispună, chiar și în situația în care se învederează că persoana cu privire la care se pune în discuție luarea măsurii nu are, la data instituirii măsurii, bunuri în proprietate, întrucât condiția existenței bunurilor în patrimoniul persoanei cu privire la care se dispune măsura nu este prevăzută de lege și orice conduită contrară ar contraveni scopului urmărit de lege prin instituirea obligatorie a unei asemenea măsuri.

Față de aceste considerente, Curtea a apreciat că apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul P. este fondat, astfel că, în baza art.421 pct.2 lit.a Cod procedură penală, l-a admis și a desființat în parte sentința apelată, în sensul că, în baza art.11 din Legea nr.241/2005 rap. la dispozițiile deciziei nr.19/16.10.2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, a dispus luarea măsurii sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpatei XX, până la concurența sumei de 13250 lei, la care se vor adăuga majorări și penalități de întârziere calculate conform codului de procedură fiscală până la achitarea integrală a prejudiciului.

S-a menținut restul dispozițiilor sentinței.

*Autorul sintezei,
Judecător Lucian Constantin Crăciunoiu*

[2] Neîndeplinirea condițiilor de existență a infracțiunii continuate - art. 35 alin.1 C.p.

Index tematic: Cod penal

Legislație relevantă: art. 35 alin.1 C.p.

Rezumatul problemei de drept:

Infracțiunea continuată este forma unității legale de infracțiune caracterizată prin săvârșirea de către aceeași persoană, la intervale de timp diferite, în realizarea aceleiași hotărâri infracționale a unor acțiuni sau inacțiuni care prezintă fiecare în parte conținutul aceleiași infracțiuni.

Actele de executare trebuie săvârșite la intervale de timp nici prea scurte, nici prea lungi.

O altă condiție de existență a infracțiunii continuate privește unitatea de rezoluție infracțională. Este condiția esențială pentru unirea tuturor acțiunilor în cadrul aceleiași hotărâri infracționale, inițiale, cu care infractorul săvârșește actele de executare.

Rezoluția infracțională trebuie să fie anterioară activității infracționale și să se mențină în linii generale pe parcursul executării actelor ce compun aceea activitate.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie

Decizia penală nr. 145 din 14 februarie 2019

Prin sentința penală nr.1427 pronunțată la data de 5 decembrie 2018 de către Judecătoria M., în baza art. 228 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art. 229 alin. 1 lit. b și d și alin. 2 lit. b Cod penal, art. 38 alin. 1 Cod penal, art. 374 alin. 4, art. 375 și art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală a condamnat pe inculpatul **XX**, la pedeapsa de **1 an și 4 luni închisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, faptă săvârșită în perioada 30.12.2016 – 17.01.2017, **p.v. AA**.

În temeiul art. 67 Cod penal, s-au interzis condamnatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 3 ani, în condițiile art. 68 Cod penal.

În temeiul art. 65 alin. (1) Cod penal, s-au interzis condamnatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, în condițiile art.65 alin. (3) Cod penal.

În baza art. 228 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art. 229 alin. 1 lit. b și d și alin. 2 lit. b Cod penal, art. 32 alin. 1 Cod penal, art. 38 alin. 1 Cod penal, art.374 alin.4, art.375 și art.396 alin.10 Cod de procedură penală, a fost condamnat inculpatul **XX**, la pedeapsa de **8 luni închisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, faptă săvârșită în perioada 05.11.2017-07.11.2017, **p.v. BB**.

În temeiul art. 67 Cod penal, s-au interzis condamnatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 3 ani, în condițiile art. 68 Cod penal.

În temeiul art. 65 alin. (1) Cod penal, s-au interzis condamnatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, în condițiile art.65 alin. (3) Cod penal.

În baza art. 228 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art. 229 alin. 1 lit. b și d și alin. 2 lit. b Cod penal, art. 38 alin. 1 Cod penal, art.374 alin.4, art.375 și art.396 alin.10 Cod de procedură penală, a fost condamnat inculpatul **XX**, la pedeapsa de **1 an și 4 luni închisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, faptă săvârșită în perioada 05.11.2017 – 08.11.2017, **p.v. CC**.

În temeiul art. 67 Cod penal, s-au interzis condamnatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 3 ani, în condițiile art. 68 Cod penal.

În temeiul art. 65 alin. (1) Cod penal, s-au interzis condamnatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, în condițiile art.65 alin. (3) Cod penal.

În baza art. 228 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art. 229 alin. 1 lit. b și d și alin. 2 lit. b Cod penal, art. 38 alin. 1 Cod penal, art.374 alin.4, art.375 și art.396 alin.10 Cod de procedură penală, a fost condamnat inculpatul **XX**, la pedeapsa de **1 an și 4 luni închisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, faptă săvârșită în perioada 25.10.2017 – 16.11.2017, **p.v. DD**.

În temeiul art. 67 Cod penal, s-au interzis condamnatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 3 ani, în condițiile art. 68 Cod penal.

În temeiul art. 65 alin. (1) Cod penal, s-au interzis condamnatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, în condițiile art.65 alin. (3) Cod penal.

În baza art. 228 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art. 229 alin. 1 lit. b și d și alin. 2 lit. b Cod penal, art. 38 alin. 1 Cod penal, art.374 alin.4, art.375 și art.396 alin.10 Cod de procedură penală, a

fost condamnat inculpatul **XX**, la pedeapsa de **1 an și 4 luni închisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, faptă săvârșită în perioada 17.12.2017 – 01.01.2018, **p.v. EE**.

În temeiul art. 67 Cod penal, s-au interzis condamnatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o durată de 3 ani, în condițiile art. 68 Cod penal.

În temeiul art. 65 alin. (1) Cod penal, s-au interzis condamnatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, în condițiile art.65 alin. (3) Cod penal.

În temeiul art. 38 alin. 1 Cod penal, s-a constatat că infracțiunile din prezenta cauză sunt concurente cu fapta din data de 27/28.03.2017 pentru care inculpatul **XX** a fost condamnat la pedeapsa de **8 luni închisoare** prin Sentința penală nr. 272/20.02.2018, pronunțată de Judecătoria M. în dosarul nr. .../262/2017, definitivă prin neapelare la data de 07.03.2018.

În temeiul art. 97 alin. 1 Cod penal s-a dispus anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere dispusă prin Sentința penală nr. 272/20.02.2018, pronunțată de Judecătoria M. în dosarul nr. .../262/2017, definitivă prin neapelare la data de 07.03.2018.

În temeiul art. 39 alin.1 lit. b C.pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de **1 an și 4 luni închisoare**, la care s-a adăugat un spor de o treime din celelalte pedepse (**8 luni închisoare**, faptă săvârșită în perioada 05.11.2017-07.11.2017, **1 an și 4 luni închisoare**, faptă săvârșită în perioada 05.11.2017 – 08.11.2017, **1 an și 4 luni închisoare**, faptă săvârșită în perioada 25.10.2017 – 16.11.2017, **1 an și 4 luni închisoare**, faptă săvârșită în perioada 17.12.2017 – 01.01.2018, **8 luni închisoare** faptă săvârșită la data de 27/28.03.2017, urmând ca persoana condamnată **XX** să execute pedeapsa rezultantă de **3 ani, 1 lună și 10 zile închisoare**.

În temeiul art. 45 alin. 3 lit. a Cp raportat la art.67 alin. 1 Cod penal s-a aplicat condamnatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a, b CP pe o perioadă de 3 ani, pedeapsă a cărei executare va începe conform art. 68 alin. 1, lit. c Cod penal.

În temeiul art. 65 alin. (1) Cod penal, s-au interzis condamnatului drepturile prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, în condițiile art.65 alin. (3) Cod penal.

În baza art. 404 alin. (4) lit. a) Cod de procedură penală, raportat la art. 72 alin. (1) Cod penal, s-a **dedus** din pedeapsa de **3 ani, 1 lună și 10 zile închisoare** aplicată inculpatului, perioada reținerii pe durată de 24 de ore, începând cu data de 22.01.2018, ora 19:00 până la data de 23.01.2018, ora 19:00.

În baza art. 404 alin. (4) lit. b) Cod de procedură penală, raportat la art. 399 alin. (1) Cod de procedură penală, s-a menținut ca legală și temeinică măsura controlului judiciar față de inculpatul **XX** Dispoziție executorie potrivit art. 399 alin. (4) Cod de procedură penală.

S-a luat act că persoanele vătămate **BB și DD** nu s-au constituit părți civile în procesul penal.

În temeiul art. 23 alin. 3 și art. 397 Cod procedură penală, raportat la art. 1357 și art. 1381 Cod civil, a fost admisă acțiunea civilă formulată de către partea civilă **AA** fiind obligat condamnatul **XX** la plata către partea civilă a sumei de 5000 lei, cu titlu de daune materiale.

În temeiul art. 23 alin. 3 și art. 397 Cod procedură penală, raportat la art. 1357 și art. 1381 Cod civil, a fost admisă acțiunea civilă formulată de către partea civilă **CC** fiind obligat condamnatul **XX** la plata către partea civilă a sumei de 300 lei, cu titlu de daune materiale.

În temeiul art. 23 alin. 3 și art. 397 Cod procedură penală, raportat la art. 1357 și art. 1381 Cod civil a fost admisă acțiunea civilă formulată de către partea civilă **EE** fiind obligat condamnatul **XX** la plata către partea civilă a sumei de 1000 lei, cu titlu de daune materiale.

În temeiul art. 112 alin. 1 lit. e Cod penal s-a dispus luarea măsurii confiscării a sumei de 451,32 lei, sumă obținută de condamnat ca urmare a vânzării bunurilor sustrase.

Pentru a pronunța respectiva sentință, prima instanță a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr. .../P/2017 din data de 12.07.2018 al Parchetului de pe lângă Judecătoria M., s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului **XX**, pentru săvârșirea a patru

infracțiuni infracțiunii de furt calificat, respectiv fapta din perioada 30.12.2016 – 17.01.2017, p.v. AA, faptă din perioada 05.11.2017 – 08.11.2017, p.v. CC., faptă din perioada 25.10.2017 – 16.11.2017, p.v. DD., faptă din perioada 17.12.2017 – 01.01.2018, p.v. EE, precum și pentru săvârșirea unei tentative la infracțiunea de furt calificat din perioada 05.11.2017-07.11.2017, p.v. BB.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei P. la data de 12.07.2018, sub nr. .../281/2018.

Prin actul de sesizare a instanței, s-au reținut, în esență, următoarele: în perioada decembrie 2016 – ianuarie 2018, inculpatul XX a comis un nr. de 5 infracțiuni de furt calificat și o tentativă la infracțiunea de furt calificat, folosind de fiecare dată un mod de operare asemănător, respectiv pătrunderea prin efracție, pe timp de noapte, în imobilele persoanelor vătămate, căutând bunuri de dimensiuni mici și care pot fi transportate și valorificate ușor. Cu privire la una dintre infracțiunile de furt calificat, prin actul de sesizare s-a dispus clasarea, întrucât a intervenit împăcarea cu persoana vătămată FF.

Pe parcursul urmăririi penale au fost administrate următoarele mijloace de probă: declarațiile persoanelor vătămate AA, FF, BB, CC, DD și EE, declarațiile martorilor [1], [2], [3], [4], [5], [6], [7], [8], [9], [10], declarația suspectului XX, declarațiile inculpatului XX date în fața organelor de cercetare penală și cea dată în fața procurorului din data de 21.03.2018, procesele – verbale de cercetare la fața locului și planșele foto, procesele - verbale de reconstituire și planșe foto, procesul – verbal din data de 22.01.2018 și planșe foto, procesul – verbal de ridicare a bunurilor predate de martorul [5], procesul – verbal de ridicare a bunurilor predate de martorul [9], procesul – verbal de ridicare a bunurilor predate de inculpatul XX, adresa nr. .../08.01.2018 emisă de Serviciul Criminalistic Identificări Judiciare, adresa nr. .../08.01.2018 emisă de Serviciul Criminalistic Identificări Judiciare, raportul de constatare criminalistică nr. .../23.01.2018 emis de Serviciul Criminalistic Identificări Judiciare, raportul de constatare criminalistică nr. .../23.01.2018 emis de Serviciul Criminalistic Identificări Judiciare, dovadă de predare bunuri persoană vătămată AA/GG, dovadă de predare bunuri persoană vătămată CC, dovadă de predare bunuri persoană vătămată DD, dovadă de predare bunuri persoană vătămată EE.

După parcurgerea procedurii de cameră preliminară, prin încheierea pronunțată la data de 20.08.2018, rămasă definitivă, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, precum și legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. .../P/2017 din data de 12.07.2018 al Parchetului de pe lângă Judecătoria M., dispunând începerea judecătii, cu prim termen de judecată la data de 25.10.2018.

La termenul de judecată din data de 25.10.2018, cu procedura legal îndeplinită la care s-a prezentat inculpata, ulterior citirii în extras a actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată, instanța a adus la cunoștința inculpatului disp. art. 374 alin. 4. C.pr.pen și disp. art. 396 alin. (10) Cod de procedură penală.

Inculpatul XX a recunoscut toate faptele reținute în sarcina sa prin actul de sesizare a instanței și a solicitat ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, declarația sa în acest sens fiind consemnată și atașată la dosar. (f. 29).

În baza art. 375 alin. 1 ind. 2 și alin.2 C. proc. pen., instanța a admis cererea inculpatului ca judecata să aibă loc potrivit procedurii recunoașterii învinuirii.

Persoanele vătămate BB și DD nu s-au constituit părți civile în procesul penal.

În urma demersurilor făcute de instanță, au fost atașate la dosarul cauzei Sentința penală nr. 272/20.02.2018, pronunțată în dosarul nr. .../262/2017, precum și fișa de cazier judiciar a inculpatului.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a reținut următoarele:

În fapt, într-una din nopțile cuprinse în perioada 30.12.2016 – 17.01.2017, inculpatul XX a pătruns în casa de vacanță, a persoanei vătămate AA, de unde a sustras mai multe bunuri, printre care: o scrumieră din metal și sticlă cu inscripția *Phillip Morris*, mai multe seturi de cești de cafea, o bicicletă BMX, mai multe seturi de farfurii, două aeroterme, două boxe audio cu inscripția *L&S Electric Xbass Paver*, în valoare de 5000 lei.

Într-una din nopțile cuprinse în perioada 03.10.2016 – 06.05.2017, inculpatul XX a pătruns în casa de vacanță, a persoanei vătămate FF, de unde a sustras mai multe bunuri, printre care: două cabluri prelungitor în lungime de 25m fiecare, un flex marca *Bosh*, o bormașină marca *Bosh*, o mașină electrică de tuns iarba marca *Bosh*, toate în valoare de 1100 lei.

Într-una din nopțile cuprinse în perioada 05.11.2017 – 07.11.2017, inculpatul XX a pătruns în casa de vacanță, a persoanei vătămate BB, prin forțarea unei ferestre cu intenția de a sustrage bunuri, activitate infracțională care nu s-a consumat, rămânând în faza tentativei.

Într-una din nopțile cuprinse în perioada 05.11.2018 – 08.11.2017, inculpatul XX a pătruns în casa de vacanță, a persoanei vătămate CC, de unde a sustras mai multe bunuri, printre care: un vas de argint tip bombonieră, două vase de cupru, unul plat și unul sub formă de vază, trei vase de cupru sub formă de cădelniță cu toartă și un flex marca *Black&Decker*, toate în valoare de 600 lei.

Într-una din nopțile cuprinse în perioada 25.10.2017 – 16.11.2017, inculpatul XX a pătruns în casa de vacanță, a persoanei vătămate DD, de unde a sustras mai multe bunuri, printre care: un aparat de sudură electric, o pereche de ochelari de protecție și un nr. de 18 electrozi, toate în valoare de 600 lei.

În fața instanței de fond, inculpatul XX a recunoscut săvârșirea faptelor, declarația sa în acest sens fiind consemnată și atașată la dosar (f. 29).

Prima instanță a reținut situația de fapt descrisă anterior în urma analizei coroborate a materialului probator administrat în cauză, respectiv declarațiile inculpatului XX dată în fața organelor de cercetare penală, respectiv în fața procurorului din data de 21.03.2018, declarațiile martorilor [1], [2], [3], [4], [5], [6], [7], [8], [9], [10], procesele – verbale de cercetare la fața locului și planșele foto, procesele - verbale de reconstituire și planșe foto, procesul – verbal din data de 22.01.2018 și planșe foto, procesul – verbal de ridicare a bunurilor predate de martorul [5], procesul – verbal de ridicare a bunurilor predate de martorul [9], procesul – verbal de ridicare a bunurilor predate de inculpatul XX, dovadă de predare bunuri persoană vătămată AA/GG, dovadă de predare bunuri persoană vătămată CC, dovadă de predare bunuri persoană vătămată DD și dovadă de predare bunuri persoană vătămată EE.

În baza art. 103 alin. (2) C. proc. pen., instanța de fond a stabilit că acuzația formulată împotriva inculpatului XX este dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă prin probatoriul administrat.

În drept, fapta inculpatului XX, care în perioada 30.12.2016 – 17.01.2017, pe timpul nopții, a pătruns prin forțarea unei ferestre, în casa de vacanță, proprietatea numitei AA de unde a sustras mai multe bunuri în valoare totală de 5000 lei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 228 alin. 1 și art. 229 alin. 1 lit. b și d și alin. 2 lit. b Cod penal.

Fapta inculpatului XX, care în perioada 05.07.2017 – 07.11.2017, pe timpul nopții, a pătruns prin forțarea unei ferestre, în casa de vacanță, proprietatea numitei BB, cu intenția de a sustrage bunuri, activitate infracțională care nu s-a consumat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 32 alin. 1 Cod penal, raportat la 228 alin. 1 și art. 229 alin. 1 lit. b și d și alin. 2 lit. b Cod penal.

Fapta inculpatului XX, care în perioada 05.08.2017 – 08.11.2017, pe timpul nopții a pătruns prin forțarea unei ferestre, în casa de vacanță, proprietatea numitei CC, de unde a sustras mai multe bunuri în valoare totală de 600 lei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 228 alin. 1 și art. 229 alin. 1 lit. b și d și alin. 2 lit. b Cod penal.

Fapta inculpatului XX, care în perioada 25.10.2017 – 16.11.2017, pe timpul nopții a pătruns prin forțarea unei ferestre, în casa de vacanță, proprietatea numitului DD, de unde a sustras mai multe bunuri în valoare totală de 5000 lei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 228 alin. 1 și art. 229 alin. 1 lit. b și d și alin. 2 lit. b Cod penal.

Fapta inculpatului XX, care în perioada 17.12.2016 – 01.01.2017, pe timpul nopții a pătruns prin forțarea unei ferestre, în casa de vacanță, proprietatea numitului EE, de unde a sustras mai multe bunuri în valoare totală de 3000 lei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 228 alin. 1 și art. 229 alin. 1 lit. b și d și alin. 2 lit. b Cod penal.

Sub aspectul laturii obiective, elementul material al conținutului constitutiv al infracțiunii constă în luarea pe nedrept a bunurilor din posesia deținătorilor de drept, fără consimțământul acestora.

Urmarea imediată a faptei constă în deposedarea deținătorilor de drept și imposedarea făptuitorului, producându-se astfel un prejudiciu.

Legătura de cauzalitate rezultă din materialitatea faptei, fiind dovedită prin probatoriul administrat în cauză.

Sub aspectul laturii subiective, inculpatul XX a săvârșit infracțiunea cu intenție directă, în accepțiunea art. 16 alin. (3) lit. a) Cod penal, având reprezentarea faptelor și a pericolului social, urmărind producerea rezultatului.

Constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 396 alin.2 C.pr.pen. întrucât faptele de furt există, au fost săvârșite cu forma de vinovăție prevăzută de lege și constituie infracțiune, instanța de fond a dispus condamnarea inculpatului XX.

La individualizarea pedepsei stabilită în sarcina inculpatei, instanța de fond a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 C. pen., respectiv împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal și nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

De asemenea, s-a reținut în sarcina inculpatului și cauza legală de reducere a pedepsei prevăzută de art. 396 alin. 10 C.pr.pen. (în consecință, limitele de pedeapsă pentru infracțiunea săvârșită de inculpat va fi redusă cu o treime).

În concret, instanța de fond a avut în vedere gradul de pericol social ridicat de care a dat dovada inculpatul, ce rezidă din îndrăzneala acestuia de a sustrage bunuri pe timp de noapte.

Totodată, s-a reținut că inculpatul nu se află la primul contact cu legea penală. Din cazierul judiciar rezultă că aceasta a mai fost condamnat pentru fapte îndreptate împotriva patrimoniului.

Prin urmare, instanța de fond i-a aplicat inculpatului o pedeapsă cu închisoarea pentru faptele reținute în sarcina sa, într-un quantum redus în condițiile art. 396 alin 10 Cod de procedură penală și orientată spre minimul special redus.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, prima instanță a luat act că persoanele vătămate BB și DD nu s-au constituit părți civile în procesul penal.

A constatat că au fost formulate pretenții civile în cauză, astfel că a lua act că persoana vătămată AA s-a constituit parte civilă în prezenta cauză cu suma de 5000 lei, persoana vătămată CC s-a constituit parte civilă în prezenta cauză cu suma de 300 lei, persoana vătămată CC s-a constituit parte civilă în prezenta cauză cu suma de 1000 lei, reprezentând prejudiciul material suferit ca urmare a infracțiunilor săvârșite de inculpatul XX.

Astfel, s-a făcut aplicarea dispozițiilor prevăzute de art. 19 Cod procedură penală, potrivit cărora acțiunea civilă în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspunderea civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale.

Pentru admiterea acțiunii civile, trebuie să se verifice întrunirea cumulativă a condițiilor generale ale răspunderii civile delictuale prevăzute de art. 1349 și art. 1357 Cod civil, respectiv: existența unui prejudiciu cert și nereparat, existența unei fapte ilicite săvârșite de către inculpat, existența vinovăției ca atitudine a inculpatului față de fapte și urmările acestora, precum și existența unui raport de cauzalitate între fapte și prejudiciul cauzat.

Referitor la prejudiciul material cauzat ca urmare a săvârșirii infracțiunilor, în privința întinderii reparației, răspunderea delictuală a inculpatului este guvernată de principiul reparației integrale a prejudiciului produs prin infracțiune, angajarea răspunderii civile fiind întemeiată, în cauză fiind îndeplinite condițiile legale pentru tragerea la răspundere civilă a acestuia: *fapta ilicită, prejudiciul cert și nereparat încă, legătura de cauzalitate directă* dintre fapta ilicită și prejudiciul produs, *vinovăția inculpatului* sub forma intenției directe.

Totodată, potrivit art. 23 alin. (3) teza I Cod de procedură penală, în cazul recunoașterii pretențiilor civile, instanța obligă la despăgubiri în măsura recunoașterii, iar potrivit dispozițiilor legii civile, mărturisirea judiciară se impune judecătorului.

Pentru motivele de fapt și de drept analizate mai sus, constatând că sunt îndeplinite condițiile generale ale răspunderii civile delictuale dar și acordul exprimat de inculpat, consemnat în încheierea de ședință din data de 25.10.2018, instanța a admis acțiunile civile exercitate de părțile civile, în contradictoriu cu inculpatul.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au formulat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria M. și inculpatul XX, criticând-o ca fiind nelegală și netemeinică, solicitând în baza

disp.art.421 pct.2 lit.a C.p.p. admiterea apelului, desființarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri.

În motivare, Parchetul de pe lângă Judecătoria M. a arătat că nelegalitatea hotărârii instanței de fond constă în aceea că în mod greșit judecătorul fondului a dispus în temeiul art.112 alin.1 lit. e C.p. luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale asupra sumei de 451,32 lei, în condițiile în care persoana vătămată DD nu s-a constituit parte civilă în cauză, situație în care instanța avea obligația de a dispune măsura de siguranță a confiscării speciale doar asupra sumei de 100 lei.

De asemenea, Ministerul Public a arătat faptul că în privința persoanei vătămate AA instanța de fond a admis acțiunea civilă formulată de către aceasta și l-a obligat pe inculpatul XX la plata sumei de 5000 lei cu titlu de daune materiale, situație în care judecătorul fondului nu mai avea temei legal pentru a dispune măsura de siguranță a confiscării speciale și asupra sumei de 151,32 lei rezultată din valorificarea unora dintre bunurile sustrase acestei persoane vătămate, suma respectivă urmând a servi la despăgubirea acesteia.

Inculpatul XX a solicitat prin apelul formulat, în principal schimbarea de încadrare juridică a faptelor reținute în sarcina sa din 4 infracțiuni de furt calificat prev. de art.228 alin.1-229 alin.1 lit.b și d și alin.2 lit.b C.p. și o infracțiune de tentativă la furt calificat prev. de art.32 C.p. rap. la art.228 alin.1-229 alin.1 lit.b și d și alin.2 lit.b C.p, totul cu aplic. art.38 alin.1 C.p. în o infracțiune de furt calificat în formă continuată prev. de art. 228 alin.1-229 alin.1 lit.b și d și alin.2 lit.b C.p. cu aplic. art.35 alin.1 C.p., iar în subsidiar individualizarea pedepselor aplicate pentru fiecare infracțiune reținută în sarcina sa, apreciind că pedeapsa rezultantă de 3 ani, 1 lună și 10 zile închisoare este mult prea mare față de împrejurarea că a recunoscut săvârșirea tuturor infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată .

Totodată, inculpatul XX a solicitat reindividualizarea modalității de executare a pedepsei la care este condamnat prin aplicarea dispozițiilor art.91 C.p. privind suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

Examinând legalitatea și temeinicia hotărârii apelate, în raport de criticile formulate, cât și sub toate aspectele de fapt și de drept, în temeiul dispozițiilor art.417 alin.2 C.p.p., Curtea a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Moreni pentru următoarele considerente:

Curtea a constatat că împotriva sentinței penale nr.1427/05.12.2018 pronunțată de Judecătoria M. au formulat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria M. și inculpatul XX.

Parchetul de pe lângă Judecătoria M. a formulat apel în cauză considerând că instanța de fond a pronunțat o hotărâre nelegală, deoarece în mod greșit judecătorul fondului a dispus, în temeiul art.112 alin.1 lit.e C.p., luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale asupra sumei de 451,32 lei, în condițiile în care persoana vătămată DD nu s-a constituit parte civilă în cauză, situație în care instanța avea obligația de a dispune măsura de siguranță a confiscării speciale doar asupra sumei de 100 lei.

De asemenea, Ministerul Public arată faptul că în privința persoanei vătămate AA instanța de fond a admis acțiunea civilă formulată de către aceasta și l-a obligat pe inculpatul XX la plata sumei de 5000 lei cu titlu de daune materiale, situație în care judecătorul fondului nu mai avea temei legal pentru a dispune măsura de siguranță a confiscării speciale și asupra sumei de 151,32 lei rezultată din valorificarea unora dintre bunurile sustrase acestei persoane vătămate, suma respectivă urmând a servi la despăgubirea acesteia.

Inculpatul XX a solicitat prin apelul formulat în cauză, în principal schimbarea de încadrare juridică a faptelor reținute în sarcina sa din 4 infracțiuni de furt calificat prev. de art.228 alin.1-229 alin.1 lit.b și d și alin.2 lit.b C.p. și 1 infracțiune de tentativă la furt calificat prev. de art.32 C.p. rap. la art.228 alin.1-229 alin.1 lit.b și d și alin.2 lit.b C.p., totul cu aplic. art.38 alin.1 C.p. în 1 infracțiune de furt calificat în formă continuată prev. de art. 228 alin.1-229 alin.1 lit. b și d și alin.2 lit.b C.p. cu aplic. art.35 alin.1 C.p., iar în secundar individualizarea pedepselor aplicate pentru fiecare infracțiune reținută în sarcina sa, apreciind că pedeapsa rezultantă de 3 ani, 1 lună și 10 zile închisoare este mult prea mare față de împrejurarea că a recunoscut săvârșirea tuturor infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată.

Totodată, inculpatul XX solicită instanței de control judiciar reindividualizarea modalității de executare a pedepsei la care este condamnat prin aplicarea dispozițiilor art.91 C.p. privind suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

Studiind actele dosarului, Curtea a constatat că inculpatul XX a fost trimis în judecată prin rechizitoriul nr. .../P/2017 emis la data de 12.07.2018 de către Parchetul de pe lângă Judecătoria M. pentru săvârșirea a 5 infracțiuni, respectiv 4 infracțiuni de furt calificat prev. de art.228 alin.1-229 alin.1 lit.b și d și alin.2 lit.b C.p. și 1 infracțiune de tentativă la furt calificat prev. de art.32 C.p. rap. la art.228 alin.1-229 alin.1 lit.b și d și alin.2 lit.b C.p., totul cu aplic. art.38 alin.1 C.p. în perioada 30.12.2016 – 01.01.2018.

Infracțiunea continuată este forma unității legale de infracțiune caracterizată prin săvârșirea de către aceeași persoană, la intervale de timp diferite, în realizarea aceleiași hotărâri infracționale a unor acțiuni sau inacțiuni care prezintă fiecare în parte conținutul aceleiași infracțiuni.

Actele de executare trebuie săvârșite la intervale de timp nici prea scurte, nici prea lungi.

O altă condiție de existență a infracțiunii continuate privește unitatea de rezoluție infracțională. Este condiția esențială pentru unirea tuturor acțiunilor în cadrul aceleiași hotărâri infracționale, inițiale, cu care infractorul săvârșește actele de executare.

Rezoluția infracțională trebuie să fie anterioară activității infracționale și să se mențină în linii generale pe parcursul executării actelor ce compun aceea activitate.

Văzând perioada mare de timp în care inculpatul XX a înțeles să săvârșească cele 5 infracțiuni pentru care a fost trimis în judecată, respectiv **30.12.2016 – 01.01.2018**, Curtea a constatat ca în prezenta cauză **nu sunt întrunite condițiile de existență a infracțiunii continuate**, motiv pentru care a respins solicitarea inculpatului XX privind schimbarea de încadrare juridică a faptelor reținute în sarcina sa **din** 4 infracțiuni de furt calificat prev. de art.228 alin.1-229 alin.1 lit.b și d și alin.2 lit.b C.p. și 1 infracțiune de tentativă la furt calificat prev. de art.32 C.p. rap. la art.228 alin.1-229 alin.1 lit.b și d și alin.2 lit.b C.p., totul cu aplic. art.38 alin.1 C.p. **în** 1 infracțiune de furt calificat în formă continuată prev. de art. 228 alin.1-229 alin.1 lit.b și d și alin.2 lit.b C.p. cu aplic. art.35 alin.1 C.p.

Cu privire la cel de-al doilea motiv de apel prin care inculpatul XX a solicitat reindividualizarea pedepselor aplicate, în sensul reducerii acestora și, totodată, aplicarea dispozițiilor art.91 C.p. privind modul de executare al pedepsei rezultante aplicate Curtea l-a apreciat ca nefondat atât cu privire la reducerea pedepselor aplicate, cât și cu privire la modalitatea de executare a pedepsei prev. de art.91 C.p.

Astfel, inculpatul XX a fost trimis în judecată în prezenta cauza pentru săvârșirea a **5 infracțiuni**, respectiv 4 infracțiuni de furt calificat și 1 infracțiune de tentativă la furt calificat.

De asemenea, Curtea a constatat că inculpatul XX a fost condamnat la pedeapsa de 8 luni închisoare prin sentința penală nr.272/20.02.2018 pronunțată de Judecătoria M., definitivă la data de 07.03.2018, tot pentru săvârșirea de infracțiuni de furt calificat, rezultând astfel **perseverența infracțională a inculpatului**.

Instanța de apel a constatat că au fost avute în vedere criteriile prevăzute de art.74 C.p., respectiv gravitatea infracțiunilor săvârșite și pericolozitatea infractorului, evaluate în raport de împrejurările și modul de comitere a infracțiunilor, starea de pericol creată pentru valorile sociale ocrotite, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, precum și perseverența infracțională a inculpatului.

Față de aceste aspecte, pedepsele aplicate pentru fiecare infracțiune în parte reflectă toate criteriile ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepsei, dându-se relevanța și principiului proporționalității între gravitatea faptei comise și profilul socio-moral și de personalitate al inculpatului.

Atitudinea sinceră a inculpatului și situația personală a acestuia sunt elemente care au fost valorificate de instanța de fond la stabilirea pedepsei și a modalității de executare a acesteia.

De asemenea, instanța de control judiciar a constatat că pedeapsa rezultantă de 3 ani, 1 luna și 10 zile închisoare a fost aplicată în conformitate cu dispozițiile legale în materie.

Totodată, solicitarea inculpatului XX de a executa pedeapsa aplicată în conformitate cu dispozițiile prev. de art.91 C.p. a fost respinsă, deoarece Curtea a constatat că în prezenta cauză nu sunt îndeplinite condițiile suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Cu privire la apelul formulat de Parchetul de pe lângă Judecătoria M., Curtea a constatat ca acesta este fondat față de declarația persoanei vătămate DD și declarația martorului [5].

În aceste condiții, Curtea a înlăturat dispoziția instanței de fond privind luarea măsurii confiscării sumei de 451,32 lei, suma obținută de inculpat ca urmare a vânzării bunurilor sustrate,

astfel că în baza art.112 alin.1 lit.e C.p. instanța de control judiciar a dispus confiscarea de la inculpatul XX a sumei de 100 lei, sumă dobândită în urma vânzării bunului sustras din imobilul persoanei vătămate DD.

Față de aceste considerente, în baza art.421 pct.2 lit.a C.p.p., Curtea a admis apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria M. împotriva sentinței penale nr.1427/05.12.2018 pronunțată de Judecătoria M. în dosarul nr. .../262/2018 în sensul celor arătate anterior, menținând celelalte dispoziții ale hotărârii atacate.

Totodată, în baza art.421 pct.1 lit.b C.p.p., Curtea a respins apelul declarat de inculpatul XX împotriva sentinței penale nr.1427/05.12.2018 pronunțată de Judecătoria M. în dosarul nr. .../262/2018, ca nefondat.

*Autorul sintezei,
Judecător Camelia Cazacu*

[3]. Nedovedirea cazului de revizuire prevăzut de art. 453 alin. 1 lit. a. Cod proc.pen.

Index tematic: Codul de procedură penală

Legislație relevantă:

Rezumatul problemei de drept:

În cazul în care cererea de revizuire, se întemeiază pe prevederile art.453 alin.1 lit. a Cod proc.pen., în cauză trebuie să se dovedească netemeinicia hotărârii a cărei revizuire se solicită, raportat la împrejurarea/împrejurările noi, necunoscute de instanța de judecată la data soluționării acesteia.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 233 din data de 11 martie 2019*

Prin sentința penală nr. 194/ 03.05.2018 a Tribunalului P., s-a dispus în baza art. 462 alin.4. cod procedură penală respingerea ca neîntemeiată a cererii de revizuire formulată de condamnatul revizuent XY, cu privire la sentința penală nr.359/9.10.2012 pronunțată de Tribunalul P., desființată în parte în latură penală și definitivă la 28.04.2014 prin decizia penală nr. 444/28.04.2014 a CAP.

În motivarea apelului formulat de revizuent, acesta a criticat sentința apelată, ca nelegală, apreciind că situația invocată în dovedirea cazului de revizuire, dovedește netemeinicia hotărârilor prin care a fost condamnat.

Curtea, analizând apelul formulat în cauză, apreciază că dispozițiile legale ce o reglementează, revizuirea reprezintă o cale extraordinară de atac, prin care sunt atacate hotărâri judecătorești definitive care conțin grave erori de fapt.

Finalitatea acestei căi de atac constă în înlăturarea erorii judiciare, iar funcția procesuala a instituției presupune descoperirea, strângerea și aducerea în fața instanței **a unui material probator cu totul inedit, sau cel puțin necunoscut instanței**, care să permită constatarea erorii judiciare și înlăturarea ei.

Această cale extraordinară de atac poate fi cerută însă numai pentru cazurile expres și limitativ prevăzute de art.453 lit.a-f Cod procedură penală, fiind supuse revizuirii numai hotărârile judecătorești prin care s-a soluționat fondul cauzei, adică acele hotărâri prin care s-a rezolvat raportul juridic de drept substanțial, pronunțându-se o soluție de condamnare sau achitare ori de încetare a procesului penal.

Astfel, pentru existența cazului de revizuire prevăzut de art.453 lit.a Cod procedură penală legea impune îndeplinirea cumulativă a trei condiții, respectiv să fie vorba de descoperirea unor fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei, să fie invocate

numai în favoarea persoanei condamnate sau a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei și aceste fapte sau împrejurări să poată dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare, de renunțarea la aplicarea pedepsei, de amânarea aplicării pedepsei ori de încetare a procesului penal.

În raport de aceste condiții, așa cum corect a reținut și instanța de fond, niciuna dintre susținerile revizuentului condamnat nu reprezintă fapte sau împrejurări noi, necunoscute de către instanță, care să se circumscrie cazului prevăzut de art.453 lit.a Cod procedură penală.

Curtea constată că soluția de condamnare a revizuentului condamnat XY, nu a avut în vedere doar declarația martorului WQ, ci s-a raportat la întreg ansamblu probatoriu administrat în cauză, în cursul urmăririi penale și în cele două cicluri procesuale în fața instanțelor de judecată.

În acest sens mențiunile avute în vedere în cuprinsul procesului verbal de confruntare din data de 27 noiembrie 2015, dintre revizuentul condamnat și martorul WQ, nu sunt de natură să constituie fapte sau împrejurări noi, din care să se rețină o altă situație de fapt în privința revizuentului condamnat XY.

Curtea, reține că atât din probele administrate, în cursul urmăririi penale, în cursul judecării dosarul nr. .../105/2012 și dosarului nr. .../105/2012*, din probele administrate la judecarea în fond cât și la judecarea prezentei căi de atac că motivul invocat de revizuentul condamnat, nu poate duce la admiterea cererii de revizuire formulate în cauză.

În acest sens, așa cum s-a arătat mai sus, probele administrate dovedesc, comiterea faptelor pentru care a fost condamnat revizuentul, în speță infracțiunea de omor calificat prev. de art.188 Cod penal rap. la prev. art.189 alin.1 lit.h Cod penal.

În acest sens, Curtea are în vedere cele declarate de revizuent cu ocazia confruntării (fila 268 vol. III d.u.p), în care menționează că în momentul în care l-a pus în portbagaj (împreună cu TT), a constatat că victima RR trăiește, faptul că martora ZZZ, i-a văzut pe cei doi în curtea locuinței sale, ceea ce denotă că cei doi au plecat cu acel autoturism de la locul faptei până la locuința lui TT, unde împreună cu XY, l-au scos pe RR din portbagaj și văzând că nu mai respiră, l-au udat cu apă, însă au constatat că nu dă semne de revenire, după care TT a plecat cu autoturismul său în care se afla depozitat cadavrul victimei.

Curtea, are în vedere deasemenea menținerea declarațiilor date de PP, care confirmă situația de fapt, reținută prin hotărârea de condamnare, cât și faptul că martorul WQ a precizat că a plecat împreună cu revizuentul de la locul faptei în jurul orelor 19,00 și nu s-a mai întors în acel loc, iar activitatea infracțională a încetat în jurul orelor 20,00, sens în care martorul nu știe ce s-a întâmplat în intervalul de o oră, de după plecarea sa și unde a fost revizuentul în acest timp.

Reținând, că în cauză nu au fost descoperite împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de către instanțe, la adoptarea soluției de condamnare a revizuentului XY pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat prevăzută de art.188 rap. la art.189 lit.h,, sens în care depoziția martorului WQ nu poate duce la constatarea nelegalității și netemeinicii hotărârii de condamnare a revizuentului, Curtea în baza art.421 pct.1 lit.b C.p.p. a respins apelul formulat de condamnatul-revizuent XY împotriva sentinței penale nr. 194/03.05.2018, pronunțată de TP, ca nefondat.

*Autorul sintezei,
Judecător Silviu Florentin Gradină*

Decizii Relevante

Trimestrul I 2019

Secția de contencios administrativ și fiscal

[1] Taxă de poluare

Index tematic: Contencios fiscal

Legislație relevantă : OUG nr. 52/2017

Rezumatul problemei de drept:

Restituirea taxei de poluare și plata dobânzii fiscale de la data plății și până la data restituirii efective

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Decizia civilă nr. 3228 din data de 9 octombrie 2018

Obiectul acțiunii cu care a fost investit Tribunalul B de reclamantul XX , în contradictoriu cu pârâtele ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANȚELOR PUBLICE B. și ADMINISTRAȚIA FONDULUI PENTRU MEDIU, a fost acela prin care a solicitat obligarea acestora, în solidar, la restituirea taxei de poluare în cuantum de 3482 lei și a dobânzii fiscale aferente, calculate de la data plății și până la data restituirii efective, precum și la plata cheltuielilor de judecată.

Prin sentința nr. 41 din data de 15 ianuarie 2018 Tribunalul B. a respins excepția inadmisibilității invocată de parata D.G.R.F.P.G.; a admis excepția lipsei de interes în soluționarea cererii, invocată de instanță din oficiu; a respins ca rămasă fără interes, cererea formulată de reclamantul XX , în contradictoriu pârâtele D.G.R.F.P.G prin A.J.F.P.B. și A.F.M., obligând paratele la plata către reclamant a sumei de 750 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentințe au formulat recurs reclamantul XX , și pârâta D.G.R.F.P.G prin A.J.F.P.B. criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Curtea reține că OUG nr. 52/2017 privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile

poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule a intrat în vigoare ulterior investirii instanței de fond cu cererea de restituire a timbrului de mediu.

Totodată Curtea constată că OUG nr. 52/2017 nu conține dispoziții referitoare la procesele existente deja pe rolul instanțelor judecătorești.

De asemenea, potrivit reglementării date de această ordonanță, restituirea timbrului de mediu nu se realizează din oficiu, în mod automat, ci în baza deciziei emise de organul fiscal central competent, după verificările efectuate de acesta, decizie împotriva căreia contribuabilul poate face contestație în condițiile Legii nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 45 de zile de la comunicarea deciziei și, ulterior, decizia emisă în soluționarea contestației poate fi contestată la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, potrivit prevederilor [Legii](#) contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Așadar, în raport cu prevederile acestei proceduri reclamantul își păstrează în continuare interesul în speță pentru obținerea restituirii timbrului de mediu, neavând garanția emiterii unei decizii favorabile de către organul fiscal în cadrul procedurii prevăzute de OUG nr. 52/2017.

Împrejurarea că, potrivit dispozițiilor art. 3 alin. 1 din OUG nr. 52/2017, hotărârile judecătorești definitive care au ca obiect restituirea sumelor prevăzute la art. 1 alin. 1, pentru care la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență nu au fost emise decizii de soluționare a cererii de restituire, precum și cele care devin executorii după termenul prevăzut la art. 1 alin. 2 se aduc la îndeplinire potrivit dispozițiilor stabilite de către instanța judecătorească, prevederile art. 1 alin. 1, 5 și 7-9 aplicându-se în mod corespunzător de către organul competent, prin decizie emisă de către acesta, nu duce la pierderea caracterului actual al interesului reclamantei, având în vedere că în cadrul procesului judiciar reclamantul poate obține plata cheltuielilor efectuate pentru promovarea prezentei cereri de chemare în judecată, a căror acordare, de altfel - prin sentința recurată - este contestată de pârâtă, tocmai motivat de admiterea excepției lipsei de interes invocată de instanța de fond și prin raportarea la OUG nr. 52/2017, care urmărește diminuarea sumelor care urmează a fi suportate de bugetul general consolidat cu sumele constând în cheltuieli de judecată.

Pentru aceste considerente, reținând că recurentul-reclamant nu a efectuat un act de dispoziție, nu a optat pentru procedura administrativă instituită de ordonanță, alegând soluționarea în continuare a litigiului pe cale judiciară, Curtea consideră că tribunalul a dat o greșită interpretare și aplicare dispozițiilor legale care reglementează interesul – condiție de exercițiu a acțiunii civile, în speță fiind îndeplinită cerința caracterului actual al interesului reclamantului.

Așadar, excepția invocată din oficiu fiind neîntemeiată și instanța de fond soluționând cauza prin admiterea excepției, fără a intra în judecata fondului, în temeiul dispozițiilor art. 496 și art. 498 alin. 2 Cod de procedură civilă, Curtea a admis recursurile, a casat în tot sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță de fond.

*Autorul sintezei,
Judecător Irina Nicoleta Elisabeta Cioponea*

[2] Compensare lunară a chiriei pentru o locuință închiriată angajat penitenciar

Index tematic: Contencios administrativ

Legislație relevantă : Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor și OMJ nr. 1443/C/2008

Rezumatul problemei de drept:

Personalul din cadrul penitenciarelor care beneficiază de acordarea compensației lunare a chiriei pentru o locuință închiriată în localitatea unde își desfășoară activitatea.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Decizia civilă nr. 3568 din data de 13 noiembrie 2018

Obiectul acțiunii cu care a fost investit Tribunalul Buzău de reclamantul X prin care acesta a solicitat obligarea Penitenciarului F. la plata compensației lunare a chiriei pentru o locuință închiriată de acesta în mun. B.

Prin sentința civilă nr. 255/15.03.2018, Tribunalul B. a respins acțiunea formulată de reclamantul X, prin care acesta a solicitat obligarea Penitenciarului F. la plata compensației lunare a chiriei pentru o locuință închiriată de acesta în municipiul B., ca neîntemeiată.

Pe fondul cauzei, instanța de fond, din interpretarea prevederilor legale aplicabile, a considerat că, atât timp cât reclamantul își desfășoară efectiv activitatea în altă localitate decât în cea în care se află locuința pe care a închiriat-o, nu îi poate fi compensată chiria lunară pentru acest din urmă imobil.

Împotriva sentinței tribunalului a declarat recurs reclamantul X, criticând-o pentru nelegalitate, solicitând admiterea căii de atac, casarea sentinței recurate, critici încadrate în prevederile art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.

Instanța de control judiciar a constatat că recurentul-reclamant este funcționar public cu statut special în Administrația Națională a Penitenciarelor din 2007, având funcția de în cadrul Penitenciarului F. din, iar la data de2017, reclamantul a încheiat un contract de închiriere, înregistrat la A.F.P.B., sub nr. .../...2017, având ca obiect un imobil situat în B., str., bl....., în care a început să locuiască de la2017.

La data de2017, recurentul a solicitat Penitenciarului Focșani să îi compenseze chiria lunară, însă acesta a refuzat pe considerentul neîndeplinirii condițiilor prevăzute în Ordinul ministrului justiției nr. 1443/C/2008 privind condițiile de acordare a compensației lunare pentru chiria cuvenită funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor.

Conform dispozițiilor art. 40 alin. 2 din legea nr. 293/2004, potrivit căruia „*funcționarii publici cu statut special cărora nu li s-a acordat locuință potrivit prev.alin.1 și care nici el și nici soțul/soția nu au în proprietate o locuință în localitatea unde își desfășoară activitatea au dreptul la compensația lunară a chiriei în cuantum de până la 50% din venitul net realizat lunar, dar nu mai mult decât chiria prevăzută în contractul de închiriere încheiat în condițiile legii*”.

Prin urmare, potrivit textului de lege sus-menționat, pentru a putea beneficia de compensația respectivă, recurentul trebuia să îndeplinească cumulativ trei condiții: să aibă calitatea de funcționar public cu statut special, să nu fi primit locuință de serviciu și să nu aibă în proprietate nici acesta, nici soția o locuință în localitatea unde își desfășoară activitatea.

De asemenea, potrivit art. 1 al Ordinului ministrului justiției nr. 1443/C/2008, „*funcționarii publici cu statut special cărora nu li s-a acordat locuință de serviciu potrivit art. 38 alin. 1 din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, cu modificările și completările ulterioare, și care nici ei și nici soțul/soția nu au în proprietate o locuință în localitatea unde își desfășoară activitatea au dreptul la compensarea lunară a chiriei în cuantum de până la 50% din venitul net realizat lunar, dar nu mai mult decât chiria prevăzută în contractul de închiriere încheiat în condițiile legii*”.

Conform art. 2 alin. 2 din OMJ nr.1443/C/2008, „*cererea se înregistrează la secretariatul unității în cadrul cărei își desfășoară activitatea funcționarul public cu statut special și va fi însoțită de următoarele documente:*

d) declarație autentică pe propria răspundere a funcționarului public cu statut special că nu a înstrăinat o locuință proprietate personală după data încadrării în sistemul penitenciar în localitatea în care își desfășoară activitatea, că nu deține o locuință în proprietate sau locuință atribuită de autoritățile administrației publice locale în localitatea în care își desfășoară activitatea, că nu a încheiat contractul de închiriere cu rude de până la gradul II inclusiv ale funcționarului public cu statut special ori ale soțului/soției acesteia/acestuia și că locuiește efectiv în imobilul pentru care prezintă contractul de închiriere

e) declarație autentică pe propria răspundere a soțului/soției funcționarului public cu statut special că nu deține locuință în proprietate sau locuință atribuită de autoritățile administrației publice locale în localitatea în care își desfășoară activitatea funcționarului public

cu statut special și că nu a înstrăinat o locuință personală în localitatea în care își desfășoară activitatea soțul/soția după data încadrării acestuia/acesteia în sistemul administrației penitenciare”.

Astfel, dreptul la compensația lunară a chiriei a luat naștere pentru a substitui acordarea locuințelor de serviciu în situațiile în care unitățile penitenciare nu dispun de acestea sau numărul lor nu acoperă necesarul.

Din prevederile legale sus-menționate rezultă fără putință de tăgadă faptul că legiuitorul a înțeles să condiționeze acordarea celor două drepturi alternative, respectiv locuință de serviciu/compensație pentru chirie de împrejurarea că beneficiarul acestor drepturi sau soțul/soția nu are o locuință în proprietate/atribuită de către autoritățile administrației publice locale, **în localitatea în care își desfășoară activitatea.**

Mai mult decât atât, prezenta situație de fapt nu se încadrează în situația de excepție determinată de inexistența fondului locativ în zona în care sunt situate anumite localități, cum este cazul unităților izolate sau care au sediul în localități mici care nu dispun de fond locativ suficient în vederea acoperirii necesarului pentru întreg personalul aflat în această situație, care ar determina decontarea chiriei și pentru alte localități decât cele în care funcționarul public cu statut special își desfășoară activitatea.

Apreciind, prin urmare, că prima instanță a realizat o corectă și legală interpretare și aplicare a normelor de drept material incidente cauzei, în baza disp. art. 496 alin. 1 Cod procedură civilă cu referire la art. 488 alin. 1 pct.8 Cod procedură civilă, Curtea a respins recursul declarat de reclamantul X ca nefondat.

*Autorul sintezei,
Judecător Irina Nicoleta Elisabeta Cioponea*

[3] Contract de delegare prin concesiune a serviciului public de gestionare a câinilor fără stăpân

Index tematic: Contencios administrativ

Legislație relevantă : OUG nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân; Legea nr. 554/2004

Rezumatul problemei de drept:

Lipsa calității procesual active și lipsa de interes a unui cabinet medical veterinar individual de a solicita anularea contractului de delegare prin concesiune a serviciului public de gestionare a câinilor fără stăpân dintr-un oraș

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 3640 din data de 20 noiembrie 2018*

Obiectul acțiunii cu care a fost investit Tribunalul D. de reclamanta Federația pentru Protecția Animalelor și Mediului în contradictoriu cu pârâții UAT P. și Consiliul Local P., a fost să se dispună constatarea nulității contractului de concesiune nr. 11975/26.05.2017 având ca obiect concesionarea serviciului pentru gestionarea câinilor fără stăpân din Orașul P către un Cabinet Medical Veterinar Individual H. E.

Pârâții au invocat excepția lipsei de interes a reclamantei în promovarea acțiunii, motivat de faptul că aceasta din urmă a fost înființată și funcționează în baza OUG nr. 26/2000 privind asociațiile și fundațiile, iar pe fondul cauzei

Prin sentința civilă nr. 660 din 05 iunie 2018, Tribunalul D. a respins excepția lipsei calității procesuale active și a lipsei de interes a reclamantei în considerarea dispozițiilor art. 1 alin. 1, art. 2 alin.1 lit. a), art.2 alin.1 lit. s) din Legea contenciosului administrativ și a admis acțiunea formulată de reclamanta FPAM, persoană juridică de drept privat, și a dispus anularea contractului de delegare prin concesiune a serviciului public de gestionare a câinilor fără stăpân din Orașul P, pe considerentul că nu au fost respectate prevederile art. 2, alin. 4 din OUG nr. 155/2001, modificată.

Împotriva acesteia a formulat recurs pârâții UNITATEA ADMINISTRATIV TERITORIALĂ ORAȘUL P. prin PRIMAR ȘI CONSILIUL LOCAL P., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, critici încadrate pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.

În ceea ce privește excepția lipsei de interes a reclamantei FPAM de promovare a prezentei acțiuni, invocată de pârâți, Curtea consideră că aceasta a fost, în mod corect, soluționată de prima instanță, prin respingerea acesteia, ca neîntemeiată.

Astfel cum rezultă din statutul acestei federații, aceasta a fost înființată în temeiul disp. OG nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, în scopul monitorizării și verificării cerințelor și condițiilor pentru bunăstarea și protecția animalelor și a mediului și a legislației privind protecția animalelor și a mediului, individual sau în colaborare cu instituțiile cu atribuții și competență în domeniu.

Din coroborarea disp.art.1 alin. 1, art.2 alin. 1 lit. a și art.2 alin. 1 lit. s din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, Curtea apreciază că, întrucât obiectul prezentei cauze tinde la verificarea respectării aplicării legislației în domeniul protecției animalelor, reclamanta a avut interes atât la momentul introducerii cererii de chemare în judecată, cât și pe parcursul derulării procesului, în calitatea acesteia de organism social interesat, în accepțiunea art.2 alin. 1 lit. s din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat, respectiv contractul de concesiune nr. ... având ca obiect concesiunea serviciului pentru gestionarea câinilor fără stăpân din orașul P., a unui interes legitim public, considerându-se vătămată prin actul administrativ respectiv, act care privește o chestiune de interes public, respectiv delegarea serviciului de gestionare a câinilor fără stăpân.

În ceea ce privește fondul cauzei, Curtea reține prev.art.1 alin. 1 din OUG nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, potrivit cărora consiliile locale au obligația de a înființa servicii specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân.

Potrivit art.2 alin. 4 din același act normativ, „serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân pot fi concesionate numai către persoane juridice, asociații sau fundații care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor. Acestea vor contracta servicii veterinare, potrivit reglementărilor legale în vigoare”.

Având în vedere aceste dispoziții legale, serviciul pentru gestionarea câinilor fără stăpân poate fi concesionat doar persoanelor juridice, asociații sau fundații, care desfășoară activități în domeniul protecției animalelor.

De vreme ce reclamanta este un cabinet medical veterinar individual care nu îndeplinește niciuna dintre condițiile sus-menționate, respectiv nu are personalitate juridică și nici nu desfășoară activitate în domeniul protecției animalelor, dată fiind modalitatea de organizare a acestui prestator, respectiv de cabinet medical veterinar, în mod corect, instanța de fond a apreciat că modalitatea de delegare a gestiunii serviciului pentru gestionarea câinilor fără stăpân, prin concesiune, încalcă prevederile legale sus-menționate, impunându-se anularea contractului de delegare prin concesiune a serviciului public respectiv.

Pentru aceste considerente, în temeiul disp.art.496 alin. 1 C.p.c., cu referire la art.488 alin. 1 pct.8 C.p.c., apreciind că prima instanță a pronunțat o hotărâre temeinică și legală, interpretând corect prevederile de drept material incidente cauzei, Curtea a respins, ca nefondat, recursul declarat de pârâții UAT oraș P. prin primar și Consiliul Local P. împotriva sentinței civile nr. 660 din 05 iunie 2018 pronunțată de Tribunalul D..

*Autorul sintezei,
Judecător Irina Nicoleta Elisabeta Cioponea*

[4] Taxe judiciare

Index tematic: Contencios fiscal

Legislație relevantă : OUG nr.80/2013, Legea nr. 227/2015

Rezumatul problemei de drept:

Colectare taxe judiciare de timbru în contul de venituri al bugetului de stat.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal

Decizia civilă nr. 3784 din data de 11 decembrie 2018

Obiectul acțiunii cu care a fost investit Tribunalul P. prin care reclamantul Serviciul Public Finanțe Locale P. în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor Publice a fost solicitarea instanței ca prin hotărârea ce va pronunța să dispună obligarea pârâților la plata sumei de 2.633.391,69 lei, reprezentând sumele încasate din taxe judiciare de timbru, aferente perioadei 01.01.2016-25.07.2017.

Prin sentința civilă nr. 1138 din 29 mai 2018 Tribunalul P. a admis în parte cererea având ca obiect pretenții formulate de reclamantul Serviciul Public Finanțe Locale P. și a obligat pârâții, DGRFP P. și ANAF, la plata către reclamantă a sumei de 2.630.864 lei, reprezentând sumele încasate din taxe judiciare de timbru pentru perioada 01.01.2016-24.07.2017.

Împotriva acesteia au formulat recurs pârâtele DGRFP P. și ANAF, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie în sensul prevederilor art. 488 pct.8 Cod procedură civilă.

Prin cererea sa de recurs, invocând prevederile disp.art.488 alin. 1 pct.8 C.p.c., pârâta DGRFP P. a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței pronunțate de prima instanță, iar pe fondul cauzei, în rejudecare, respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

ANAF a solicitat, prin propria cerere de recurs, prin invocarea motivului de nelegalitate reglementat de prevederile art.488 alin. 1 pct.8 C.p.c., admiterea căii extraordinare de atac declarate, casarea hotărârii primei instanțe, iar în rejudecare, admiterea, în principal, a excepției lipsei calității procesuale pasive și în consecință, respingerea acțiunii reclamantei ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, iar, în subsidiar, respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

În ceea ce privește motivul de recurs susținut în cuprinsul cererii de recurs formulată de recurenta-pârâta ANAF privind pretinsa lipsă de calitate procesuală pasivă a acesteia, Curtea îl apreciază drept nefondat, cât timp, potrivit disp. art. 4 din HG nr. 520/2013, ANAF asigură administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor venituri bugetare date prin lege în competența sa, iar potrivit art. 7 lit. A pct.35-37, lit. B pct. 4 – organizează și administrează evidența impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale și a altor venituri bugetare, potrivit legii, declarate și plătite de către contribuabili, pct.16 – stabilește categoriile de impozite, taxe, contribuții și alte venituri date în administrarea sa, care se plătesc în contul unic, precum și metodologia de distribuire și stingere a acestora, pct. 23 – repartizează la nivel teritorial programul de încasări și analizează permanent modul de realizare a veniturilor bugetare pentru care are competențe legale de administrare.

În ceea ce privește motivul de nelegalitate comun invocat de ambele recurente prin cererile acestora de recurs, privind pretinsa greșită interpretare și aplicare a momentului la care s-a dispus abrogarea dispozițiilor art.40 alin. 3 și ale art.56 din OUG nr. 80/2013, întemeiat pe disp.art.488 alin. 1 pct.8 C.p.c., potrivit căroră „casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru motive de nelegalitate – când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”, Curtea reține următoarele:

Art. 40 alin. 3 din OUG nr. 80/2013 prevedea că, la finele fiecărei zile lucrătoare, unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului virează o cotă de 30% din suma colectată în contul de venituri al bugetului local prevăzut la alin. 1 în ziua respectivă în contul distinct de venituri al bugetului de stat „Taxe judiciare de timbru și alte taxe de timbru”, deschis la unitățile Trezoreriei Statului.

Ministerul Finanțelor Publice comunica lunar Ministerului Justiției informațiile privind sumele virate în acest cont, iar art.56 din OUG nr. 80/2013 prevedea că, începând cu data de 1 ianuarie 2014, din sumele încasate în contul bugetelor locale al unităților administrativ-teritoriale, cota care se virează la bugetul de stat, potrivit art. 40 alin. 3 este de 45%.

Contrar aspectelor reținute de prima instanță, Curtea apreciază că, în condițiile în care Legea nr. 227/2015 nu a indicat, în mod expres, în art.502 alin. 1 că dispozițiile art.56 din OUG nr. 80/2013 sunt abrogate, sunt aplicabile prevederile art.67 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative republicate.

Potrivit acestui ultim articol, evenimentele legislative implicate nu sunt recunoscute în cazul actelor normative speciale ale căror dispoziții nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, decât dacă acest lucru este exprimat expres.

OUG nr. 80/2013 este un act normativ cu caracter special, în raport de Legea nr. 227/2015, iar în acest ultim act normativ, ca lege generală ulterioară, nu a fost prevăzută expres și distinct o normă care să modifice norma juridică derogatorie cuprinsă în actul normativ special anterior.

Abia prin Legea nr. 177/2017 privind aprobarea OUG nr. 3/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, art. V, legiuitorul a abrogat expres aceste prevederi, stabilind că, la data intrării în vigoare a legii respective, se abrogă art.40 alin. 3 și art.56 din OUG nr. 80/2013, cu modificările și completările ulterioare.

Prin urmare, Curtea consideră că dispozițiile art.40 alin. 3 și ale art.56 din OUG nr. 80/2013 nu au fost abrogate la data de 01.01.2016, data intrării în vigoare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, ci abia la momentul intrării în vigoare a dispozițiilor Legii nr. 177/2017 privind aprobarea OUG nr. 3/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, moment de la care sumele reprezentând taxele judiciare de timbru prevăzute la alin. 1 al art.40 se rețin integral ca venituri la bugetele locale.

În consecință, apreciind că prima instanță a interpretat și aplicat greșit normele de drept material incidente speței, atunci când a dispus obligarea părților la plata sumei de 2.630.864 lei, reprezentând taxe judiciare de timbru încasate în perioada 01.01.2016 – 24.07.2017, în temeiul disp. art. 496 alin. 2 C.p.c., rap. la art. 498 alin. 1 C.p.c., Curtea a admis recursurile declarate de părțile DGFP P. și ANAF împotriva sentinței civile nr. 1138 din 29 mai 2018 pronunțată de Tribunalul P., a casat în tot sentința recurată și, în rejudecarea cauzei, a respins cererea de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

Autorul sintezei,

Judecător Irina Nicoleta Elisabeta Cioponea

[5] Obligații fiscale stabilite prin decizia Administrației Județene a Finanțelor Publice

Index tematic: Contencios administrativ

Legislație relevantă: OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală rep., cu modificările și completările ulterioare;

Rezumatul problemei de drept:

Contestație formulată împotriva deciziei emise de Administrația Județeană a Finanțelor Publice prin care s-au stabilit creanțe fiscale rezultate din raporturi vamale. Compensarea obligațiilor fiscale de aceeași natură.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal
Decizia civilă nr. 3723 din data de 4 decembrie 2018*

Obiectul acțiunii cu care a fost investit Tribunalul Prahova de către reclamantul N. M. în contradictoriu cu Serviciul Fiscal Orășenesc B, a fost acela prin care a solicitat anularea deciziei nr. 32504/09.06.2015 și a deciziei nr. 34610 emisa de Administrația Județeană a Finanțelor Publice, pe care le considera nelegale și netemeinice, precum și obligarea pârâtelor la restituirea sumei de 1.455 lei, compensată ilegal.

Prin sentința civilă nr. 2409 din 26 octombrie 2018, Tribunalul P. a respins ca neîntemeiată cererea formulată de reclamantul X, astfel cum a fost modificată.

În considerente, instanța de fond a reținut că actul constatator și obligațiile de plată i-au fost comunicate reclamantului cu respectarea dispozițiilor legale, însă din niciun mijloc de probă nu a rezultat ca reclamantul să fi efectuat vreun act în sensul executării de bună voie a acestei creanțe. Mai mult, a reținut că, urmare a faptului că această creanță a devenit exigibilă în condițiile alin. 5 al art. 116 din OG nr. 92/2003, în mod corect, a fost operată din oficiu compensarea de către organul fiscal, cu plenitudine de competență, în ceea ce îl privește pe reclamant.

Împotriva acesteia a formulat recurs reclamantul X, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie în sensul prevederilor art. 488 pct. 5, 6 și 8 Cod procedură civilă.

Prin decizia nr. 230/15.02.2017, pronunțată în dosar nr. ..., Curtea de Apel P. a admis recursul declarat de reclamantul X, a casat în tot sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare Tribunalului P..

În considerente, a reținut instanța de control judiciar faptul că prima instanță nu a examinat toate capetele de cerere, susținerile părții, apărările formulate, nu a procedat la examinarea cererii în totalitate, a situației de fapt expuse, a aspectelor privind comunicarea înscrisurilor contestate, prin prisma dispozițiilor legale incidente în soluționarea cauzei.

Cauza a fost trimisă spre rejudecare Tribunalului P., fiind din nou înregistrată pe rolul acestuia la data de ..., sub nr. .../.../2015*.

Prin sentința nr. 2409/26.10.2017, Tribunalul P. a respins, ca neîntemeiată cererea formulată de reclamantul X, având ca obiect anularea deciziei nr. ..., precum și a deciziei nr. ..., emisă de A.J.F.P..

În considerente, instanța de fond a respins, ca neîntemeiată, susținerea reclamantului, în sensul că ar fi trebuit să se compenseze creanțele fiscale rezultate din raporturi juridice vamale tot cu creanțe rezultate din raporturi vamale, iar nu cu alte creanțe, apreciind totodată faptul că poate opera compensarea și fără a fi începută executarea silită, dacă titlurile executorii emise de alte instituții au fost primite de instituția care operează compensarea.

Împotriva acestei sentințe, reclamantul a declarat recurs, invocând disp.art.488 alin. 1 pct.5, 6 și 8 C.p.c., solicitând admiterea acestei căi de atac, casarea în tot a sentinței recurate, reținerea cauzei spre rejudecare, iar pe fond, admiterea acțiunii, astfel cum aceasta a fost modificată, anularea deciziilor de compensare contestate, obligarea pârâtelor la restituirea sumelor obținute din compensare cu dobânda fiscală calculată de la data compensării până la data restituirii efective. În subsidiar, a solicitat, pe fondul cauzei, admiterea în parte a acțiunii, astfel cum aceasta a fost modificată, în sensul obligării pârâtelor la restituirea sumei compensate în plus față de creanța preluată de la Direcția Vamală P., împreună cu dobânda fiscală, calculată de la compensare până la restituirea efectivă, cu obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, fond și recurs, din toate ciclurile procesuale.

Analizând motivele de nelegalitate, astfel cum acestea au fost dezvoltate prin cererea de recurs, Curtea a respins acest motiv de nelegalitate, invocat de recurentul-reclamant, ca nefiind fondat, de vreme ce criticile vizând sentința recurată nu sunt dezvoltate sub acest aspect.

Curtea reține că, inițial, prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului P. la data de ..., reclamantul a formulat plângere împotriva deciziei nr. .../...2015, emisă de SFO B. și a deciziei nr., emisă de A.J.F.P.P..

Ulterior, la data de ..., reclamantul și-a modificat acțiunea, solicitând și restituirea sumei de 1445 lei, compensată ilegal prin decizia de compensare nr. .../...2015, împreună cu dobânda fiscală, calculată de la data compensării și până la data restituirii efective a sumei, anularea deciziei privind compensarea obligațiilor fiscale nr. .../...2015 și obligarea pârâtelor la restituirea sumei de 1327 lei, compensată ilegal prin această decizie, împreună cu dobânda fiscală, calculată de la data compensării și până la data restituirii efective. În plus, ca și capăt subsidiar de cerere, reclamantul a

mai solicitat și obligarea intimatelor la plata sumelor compensate în mod ilegal în plus față de creanța compensată, în măsura în care capetele principale de cerere vor fi respinse ca neîntemeiate, împreună cu dobânda fiscală calculată de la data compensării din oficiu și până la data restituirii efective.

Curtea observă că, în primul ciclu procesual, prima instanță nu s-a pronunțat integral asupra tuturor capetelor de cerere, astfel cum acestea au fost formulate, prin intermediul cererii modificatoare, acesta fiind, de altfel, motivul admiterii cererii de recurs formulate de reclamantul X împotriva acestei primei sentințe pronunțate de Tribunalul P. în cauză.

Curtea reține dispozițiile art.501 alin. 1 și 3 C.p.c., potrivit cărora „1) în caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate sunt obligatorii pentru instanța care judecă fondul. 3) după casare, instanța de fond va judeca din nou, în limitele casării și ținând seama de toate motivele invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată”.

Astfel, în cuprinsul considerentelor deciziei de casare și trimitere spre rejudecare nr. 230/15.02.2017, pronunțată de Curtea de Apel P., se regăsește mențiunea, potrivit căreia, *constituie motiv de desființare a hotărârii primei instanțe, nu numai inexistența motivării, dar și insuficiența ei, neexaminarea tuturor capetelor de cerere. Verificând criticile formulate de către recurentul X, considerentele sentinței atacate, rezultă că instanța de fond nu a examinat toate capetele de cerere.*

În plus, potrivit dispozițiilor art. 425 alin. 1 lit. b Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pe care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

Potrivit jurisprudenței instanței de la Strasbourg, art. 6 din CEDO implică în sarcina instanței obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța.

Motivarea este, așadar, un element esențial al unei hotărâri judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Obligatorietatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigentă a art. 21 alin. 3 din Constituția României și art. 6 alin. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Curtea consideră că nici motivarea sumară a hotărârii judecătorești nu corespunde exigențelor textului art. 425 Cod de procedură civilă, prin raportare la art. 6 din CEDO, pentru că lipsa de consistență a acesteia poate face imposibilă realizarea controlului judiciar; totodată, considerentele hotărârii judecătorești trebuie să răspundă comandamentelor logicii, să fie clare, concise, ferme, lipsite de contradicții, bazate pe probe incontestabile, coroborate între ele și menite a impune o concluzie, elemente de natură a fundamenta puterea de convingere și a exclude arbitrarul.

Pe de altă parte, nemotivarea unei hotărâri judecătorești echivalează, practic, cu soluționarea procesului fără a intra în fondul acțiunii, de natură, prin urmare, să justifice casarea cu trimitere spre rejudecare. Într-adevăr, atâta timp cât în considerente instanța nu analizează probele care au fost administrate, nu stabilește împrejurările de fapt esențiale în cauză, nu evocă normele substanțiale și procedurale incidente și aplicarea lor în speță, soluția exprimată prin dispozitiv rămâne nesusținută și pur formală, nefiind corolarul motivelor ce o preced. O astfel de hotărâre devine arbitrară și nu permite exercitarea controlului judiciar, obligând la o casare cu trimitere chiar dacă, strict teoretic, instanța s-a pronunțat pe „fond”, respingând acțiunea nu prin admiterea excepției, ci respingând-o ca „neîntemeiată”.

Față de aceste considerente, apreciind că, în al doilea ciclu procesual, prima instanță nu a analizat toate capetele cererii formulate de reclamant, astfel cum aceasta a fost modificată în termen procesual, nerespectând totodată nici decizia de casare sus-menționată, fiind deci fondat motivul de nelegalitate reglementat prin dispozițiile art.488 alin. 1 pct.6 C.p.c., în baza disp.art.496 alin. 2 C.p.c., prin raportare la disp.art.498 alin. 1 C.p.c., Curtea va admite recursul declarat de reclamantul X împotriva sentinței civile nr. 2409 din 26 octombrie 2018 pronunțată de Tribunalul P., pe care o va casa în tot și va reține cauza spre rejudecare.

În rejudecare, Curtea reține următoarele:

În luna ianuarie 2006, reclamantul X a achiziționat cu autoturism Opel Vectra, pentru care a achitat taxe vamale, însă, cu ocazia unui control ulterior, s-a constatat determinarea eronată a valorii în vamă.

Prin actul constatator nr. .../...2006, emis de DRV B. – Serviciul Vamal P., au fost stabilite, în sarcina reclamantului TVA de 651 lei și acciza de 179 lei. Actul constatator nr. .../...2006 și înștiințarea de plată nr. .../...2006, emise de DRV B.– Serviciul Vamal P. au fost comunicate reclamantului prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, la domiciliul acestuia, pe dovada de comunicare figurând ca primitor socrul reclamantului.

Prin procesul-verbal privind calculul majorărilor de întârziere nr. .../...2006 și decizii referitoare la obligațiile de plată accesorii obligațiilor fiscale, au fost stabilite în sarcina reclamantului dobânzi/majorări de întârziere și penalități de întârziere în sumă totală de 742 lei.

Actul constatator nr. .../...2006 și celelalte decizii referitoare la obligațiile de plată au fost înaintate organelor de executare silită, potrivit disp.art.141 din OG nr. 92/2003.

Urmare contestației formulate de reclamant, a fost emisă de către Serviciul de Soluționare Contestații din cadrul DGRFP P. decizia nr. .../...2015, prin care a fost respinsă contestația formulată de acesta, ca nefiind depusă în termenul legal pentru suma de 1572 lei, din care 651 lei TVA suplimentară, 582 lei accesorii aferente TVA suplimentară, 179 lei accize suplimentare, 160 lei accesorii aferente accizelor suplimentare, respingând totodată, ca neîntemeiată, contestația pentru suma de 101 lei, reprezentând accesorii aferente TVA și accizelor.

Ca urmare a adresei nr. .../...2015, SFO B. a comunicat că reclamantul figurează cu obligații de plată referitoare la accesorii calculate până la data de 30.04.2014, în cuantum de 2681 lei.

În baza sentinței nr. 1032/01.04.2014, pronunțată de Tribunalul P., reclamantul a beneficiat de restituirea primei tranșe din taxa auto, în sumă de 1455 lei.

Prin *decizia nr. .../...2015 privind compensarea obligațiilor fiscale*, s-a stabilit că se sting obligații fiscale în sumă de 1455 lei, sumă ce a fost compensată din taxa de mediu de restituit conform sentinței nr. 1032/01.04.2014, pronunțată de Tribunalul P., cu obligații de plată restante care reprezintă accize stabilite de Biroul Vamal P..

Împotriva acestei decizii, reclamantul a formulat contestație, iar prin *decizia nr. .../2015*, a fost respinsă aceasta, ca neîntemeiată, apreciind că au fost aplicate în mod corect prevederile art.116 pct.1, 2, 3, 4, 6 și art.117 pct.8 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală rep., cu modificările și completările ulterioare.

Prin *decizia nr. .../...2015 privind compensarea obligațiilor fiscale*, s-a stabilit că se sting obligații fiscale ale reclamantului X, în sumă de 1327 lei.

Potrivit disp.art.116 alin. 3 din OG nr. 92/2003, „*creanțele fiscale rezultate din raporturi juridice vamale se compensează cu creanțele fiscale ale debitorului reprezentând sume de restituit de aceeași natură. Eventualele diferențe rămase se compensează cu obligații fiscale ale debitorului, în ordinea prevăzută la alin. 2*”.

Prin urmare, pentru a fi aplicabile aceste dispoziții legale, compensarea trebuie să intervină între creanțe fiscale de aceeași natură, în sensul că creanțele fiscale rezultate din raporturi juridice vamale nu pot fi compensate decât cu creanțe fiscale ale debitorului reprezentând sume de restituit de aceeași natură, iar nu astfel cum au procedat organele fiscale efectuând compensarea între o creanță rezultată din raporturi vamale cu o creanță fiscală, reprezentând taxă de poluare nerestituită, compensările efectuate prin deciziile administrativ-fiscale contestate fiind în flagrantă contradicție cu dispozițiile Codului de procedură fiscală sus-menționate, în vigoare la momentul intervenirii compensării.

Pentru aceste considerente, apreciind că nu sunt îndeplinite prev.art.116 alin. 3 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală rep., cu modificările și completările ulterioare, Curtea a admis, în parte, cererea, astfel cum a fost modificată, a anulat decizia nr. .../...2015 emisă de SFO B., decizia nr. ... a DGRFP P., precum și decizia nr. .../...2015, consecința fiind restituirea sumelor compensate către recurent, nefiind necesar ca instanța să dispună restituirea sumelor nelegal compensate.

În ceea ce privește capătul de cerere având ca obiect obligarea părților la plata sumelor compensate în mod ilegal în plus față de creanța compensată, împreună cu dobânda fiscală calculată de la data compensării din oficiu și până la data restituirii efective, Curtea apreciază că acesta a fost

formulat doar cu titlu subsidiar, în măsura în care capetele principale de cerere au fost respinse ca neîntemeiate, drept pentru care nu se va pronunța asupra acestuia.

*Autorul sintezei,
Judecător Irina Nicoleta Elisabeta Cioponea*

[6] Încetare de drept raport serviciu pe perioadă determinată

Index tematic: Contencios administrativ

Legislație relevantă:

- art.1 al.6 din Legea 554/2004
- art.4, 57, 97 lit.a, 98 al.1 lit.h din Legea 188/1999

Rezumatul problemei de drept:

Raportul de serviciu încheiat pe perioadă determinată nu poate fi transformat în unul pe perioadă nedeterminată decât după promovarea unui concurs pentru ocuparea unui/unor posturi vacante.

Emiterea unei decizii de numire pe perioadă nedeterminată nu produce efecte juridice care să depășească limitele raportului de serviciu inițial.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal
Decizia civilă nr. 215 din 25 februarie 2019*

Obiectul acțiunii cu care a fost investit Tribunalul P. de Instituția Avocatului Poporului, în conformitate prevederile art. 1 alin. 3 din legea contenciosului administrativ, ce a fost însoțită de reclamantul AA, este anularea deciziei nr. 93/26.04.2017, prin care Directorul executiv al Direcției pentru Agricultură Județene P. a decis că, începând cu data de 26.04.2017, încetează de drept raportul de serviciu al reclamantului, consilier clasa I, grad profesional superior, clasa de salarizare 59, gradația 5, la Serviciul monitorizare, inspecții tehnice, verificare și control în domeniul agriculturii și industriei alimentare și statistică agricolă, monitorizare piață din cadrul Direcției pentru Agricultură Județene P., ca urmare a expirării termenului în care a fost ocupată, pe perioadă determinată funcția publică, conform prevederilor art. 97 lit. a) și art. 98 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 188/1999, republicată, privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare.

Prin sentința nr. 1096 din data de 21.05.2018 Tribunalul P. a admis în parte, acțiunea formulată de AA, prin Instituția Avocatului Poporului, în contradictoriu cu pârâta Direcția pentru Agricultură Județeană P., a anulat decizia nr. 93 din 26.04.2017 privind încetarea de drept a raportului de serviciu al reclamantului, emisă de pârâtă, a dispus reintegrarea reclamantului în funcția publică de execuție de consilier, clasa I, grad profesional superior, clasa de salarizare 59, gradație 5, la Serviciul monitorizare, inspecții tehnice, verificare și control în domeniul agriculturii și industriei alimentare și statistică agricolă, monitorizare piață din cadrul Direcției pentru Agricultură Județene P., a obligat pârâta la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și recalulate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat reclamantul, calculate până la data plății efective a despăgubirii, a respins capătul de cerere privind recunoașterea raportului de serviciu al reclamantului cu Direcția pentru Agricultură Județeană P. și a efectelor acestuia, ca neîntemeiat.

Tribunalul P. a apreciat că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 1 alin. 6 teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, ce prevăd că autoritatea publică emitentă a unui act

administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice, în condițiile în care prin decizia nr. .../30.12.2016 reclamantul a fost numit în funcția publică pe perioadă nedeterminată, aceasta a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. În măsura în care aprecia că decizia .../2016 a fost emisă în mod nelegal, autoritatea emitentă trebuia să solicite anularea deciziei menționate, iar în măsura în care urma această cale și se constata nelegalitatea deciziei menționate, deveneau incidente prevederile art. 98 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 188/1999, conform cărora raportul de serviciu încetează de drept, ca urmare a constatării nulității absolute a actului administrativ de numire în funcția publică, de la data la care nulitatea a fost constatată prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâta Direcția Pentru Agricultură Județeană P., criticând-o pentru nelegalitate, invocându-se cazul de casare prevăzut de art. 488 pct. 8 NCPC.

Instanța de control judiciar a constatat că între reclamant și pârâta s-au derulat raporturi de serviciu, ce sunt guvernate de prevederile Legii nr. 188/1999, care au fost stabilite prin decizia nr. ... din 24.09.2010 emisă de Direcția de Agricultură P., în baza căreia începând cu data de 27.09.2010, în temeiul dispozițiilor art. 99 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările ulterioare, reclamantul a fost încadrat, pe perioadă determinată la Direcția Agricolă P. – Serviciul inspecției implementare politici și statistici agricole, pe un post suspendat, beneficiind de un salariu de 2208 lei și un spor de condiții vătămătoare de 10%, decizie emisă în conformitate cu art. 99 alin. 1 lit. b, alin. 3, 4, 5 și 7 din legea privind statutul funcționarului public.

În derularea acestui raport de serviciu, AA a îndeplinit o funcție publică, fără însă a avea un post, exercitând atribuțiile aferente postului persoanelor suspendate din funcția pe care o dețineau, acestea fiind limitele raportului de serviciu, care la momentul la care postul în cauză a devenit vacant se impune a înceta de drept, în conformitate cu prevederile art.97 lit. a și 98 alin. 1 lit. h din Legea nr. 188/1999.

Este greșită concluzia instanței de fond, conform căreia este afectată legalitatea deciziei .../26.04.2017, neputând înceta de drept raportul de serviciu al lui AA atât timp cât aceasta a fost numit pe perioadă nedeterminată prin decizia .../30.12.2016, decizie care se bucură de prezumția de legalitate, nesolicitându-se anularea sa de direcția emitentă în condițiile art. 1 alin. 6 din legea contenciosului administrativ, fără a se observa că raportul de serviciu intervenit între părți la data de 27.09.2010 este pe perioadă determinată, reclamantul a fost încadrat pe postul din care a demisionat inginerul BB, nu a fost numit în funcție publică pe un anumit post urmare promovării unui concurs pentru respectivul post, în conformitate cu prevederile art. 57 din Legea nr. 188/1999, acesta fiind cadrul și limitele în care s-au derulat relațiile de serviciu între părți, fără să se fi transformat într-un raport de serviciu pe perioadă nedeterminată.

Este adevărat că prin decizia .../30.12.2016, emisă după ce a fost dispus transferul în interesul serviciului a lui AA din cadrul MADR la Direcția pentru Agricultură P., recurenta l-a numit pe intimat, începând cu aceeași dată, pe perioadă nedeterminată ca funcționar public de execuție, în funcția de consilier, clasa I, grad profesional superior, clasa de salarizare 59, gradația 5, urmare preluării prin transfer, însă nu se poate susține întemeiat că acest act administrativ cu caracter individual a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice astfel încât să se impună promovarea acțiunii în anulare, în condițiile art. 1 alin. 6 din Legea 554/2004, întrucât toate modificările intervenite în derularea raportului de serviciu dintre recurentă și intimat se subsumează caracterului acestui raport, care a fost încheiat pe perioadă determinată.

Efectele juridice pe care poate să le producă decizia .../30.12.2016 nu pot depăși limitele raportului de serviciu, ce s-a derulat între părți, acesta fiind un raport încheiat pe perioadă determinată, AA a avut o funcție publică, fără însă a avea un post, iar aplicabilitatea prevederilor art. 1 alin. 6 din legea contenciosului administrativ impune o analiză mai riguroasă a acestei decizii emisă în derularea unui raport de serviciu cu o anumită specificitate.

Curtea a constatat că în mod greșit Tribunalul P. a concluzionat că se impune anularea deciziei .../2017, emisă că nesocotirea prezumției de legalitate, autenticitate și veridicitate a deciziei .../30.12.2016, în condițiile în care aceasta din urmă decizie nu poate produce efecte juridice peste limitele raportului de serviciu încheiat între părți, care este pe perioadă determinată, hotărârea recurată este nelegală, este incident cazul de casare reglementat de art. 488 alin. 1 pct. 8

NCPC, recursul este fondat, în baza art. 496 și 498 alin. 1 NCPC a fost admis, s-a casat în parte sentința, în sensul că a fost respinsă în totalitate acțiunea dedusă judecății.

*Autorul sintezei,
Judecător Maria Stoicescu*